

בני ציפר: שלושה שירים בפרוזה

לזכרו של מ. זאקוב

אלגיה (טיוטה)

עורם של המלאכים לבן כשיש או כאנשי שלג. לעולם אינם יכולים להסיר את כנפיהם המזדקרות מגבם אלא אם יכרתו אותן ובמקום נפילתן ישפך דם על פרחי הבר שיאדימו ויבלבלו את מחשבותיו של חוקר הטבע שהודמן למקום.

בזכות זה שפועל הדפוס התרשל במלאכתו זכה הקבצן העיר היושב במנהרה התת קרקעית של כפר מגן דוד אדם ששיבו לו את השמיצה המוזיקלית שאבדה לו בתוצאה מאי האפשרות לקרא תוים. מאחר שחצה את הכביש בלא להבחין במעבר החציה גפוע ממכונית עוברת. בתחנת העזרה הראשונה תרם חלק מדמו למאמץ המלחמתי. בבית החולים נקרה בו שוב ושוב מגנינה פנימית מימי הילדות.

גושי הקרח נדבקים לקצות האצבעות שלא כשמשא אליה אני מצמיד את אפי הלבן בתרדה מפני הזקנות הנבטות במראות העגלות והמגדילות שלהן, והמתבטאות בגסות כשמדבר בנושאייהן מחדש בנושאים אורחיים.

מהפדורים קבל פריחה במצחו. האדם הקדמון נזון משרשים ומתפרנס מציד.

לידה אופראית

בְּנִתּוֹחַ שְׁלֵאֲחֵר נֶשֶׁךְ הַמַּסְכּוֹת נִתְּגָלוּ בְּבִטְנָה שֶׁל הַרוֹזֵנֶת הַיּוֹגוֹסְלָבִית
סִימָנִים שֶׁל כָּאֵב.

– גְּבֵרְתִי, הֲתֵאֲבִי לְרִקְדִי אִתִּי? הַפּוֹלְקָה תִּתְחִיל מִיָּד.

– לֹא תוֹדֶה, אָדוֹנֵי הָרוֹפֵא, שֶׁכֵּן אֲנִי חָשָׂה בְּבִטְנִי.

הַיֶּלֶד צָנַח: הִי אֲתָה, אֲתָה זוֹכֵר אוֹתִי?

שְׁלֵשֶׁתָם לֹא יָדְעוּ שֶׁהוֹלֵס בְּמִקּוּרוֹ הוּא רִקּוּד עֲמָמִי.

חבור ברוח הזמן

רְשָׁרוֹשׁ הַחֲלוּזוֹת הַחֲלוּלִים כְּנֹעַ עֵץ מְפִיחַ שֶׁמֶשׁוֹ לְתֵאֵוָה לְעִינֵי
הַיְלָדִים בְּעֵלֵי הָאֲמָצְעִים. לוֹ יִכְלְתִי לְמַצֵּא לִי בְּתוֹךְ שְׁעַת הַנְּסִיעָה בְּסִירַת
הַמְּנוּעַ אֶת אֲבָא וְאֲמָא בְּשָׂדוֹת הַחֲשֵׁמְלִיִּים שֶׁל הַיֶּרְקוֹן. בּוֹשָׂה לְסַפֵּר
שֶׁהַיְלָדִים הִתְיוּזוּ עָלַי שְׁתָּן. בְּשִׁקְי הַשִּׁנָּה מִתַּחַת לְעִינֵיהֶם שֶׁל אֲזֻרְחִים
תְּמִימִים רָחֲשׁוּ מְזֻמּוֹת בִּינְלְאֲמִיּוֹת.